

ОДИН

264 дні повної ізоляції.

Зі мною лише маленький записник, зламана ручка й числа, які я ще пам'ятаю. Вікно, чотири стіни. Шістнадцять квадратних футів простору. Двадцять шість літер алфавіту, жодну з яких я не вимовляла вже 264 дні.

Відтоді, як я бачила іншу людину, минуло 6336 годин.

Вони повідомили: «У тебе буде ~~однокамерник~~ сусід».

Вони повідомили: «~~Ми сподіваємося, ви тут здохнете.~~ За гарну поведінку».

Вони повідомили: «~~Відтепер ти будеш разом із таким же немом, як сама.~~ Ти більше не будеш ізольована».

Вони — прихвосні «Відродження». Це організація, що мала б допомагати нашому приреченому суспільству. Ці люди забрали мене з батьківського дому й зачинили в дурці за те, чого я не можу контролювати. Нікого не гребе, що я не усвідомлювала, на що здатна. Не розуміла, що роблю.

Навіть не уявляю, де я.

Лише пам'ятаю, що мене прикували до сидіння наручниками й привезли сюди в білому фургоні, який був у дорозі 6 годин 37 хвилин. Пригадую, мене прив'язували до стільця. ~~Пригадую, мої батьки не зволили навіть попрощатись.~~ Я не плакала, коли мене забирали.

Я знаю, небеса щодня опускаються трохи нижче.

Десь за моїм вікном сонце опускається в океан, бризкаючи багряним, червоним, жовтим й оранжевим. Мільйони листочків на сотнях різних гілок колишуться від вітру, вони тремтять в оманливій надії відлетіти на свободу. Порив вітру обірве їхні засохлі крила, лише щоб жбурнути додолу під ноги солдатам, у яких база тут поблизу.

Науковці кажуть, дерев уже не так багато, як раніше. Вони говорять, колись трава була зеленішою. Хмари — білішими.

Тоді сонце завжди світило так, як треба. Але в мене про ті часи смутні спогади. Я не дуже багато пам'ятаю з того, що було колись. Єдине існування, добре мені відоме, — це відлуння колишнього.

Я притискаю свою долоню до невеликої скляної шибки й відчуваю знайому прохолоду. Ми тут самотні, ми обоє існуємо, бо нема чогось іще.

Беру свою майже виписану ручку, у ній залишилося дуже мало чорнила, яке я навчилася розподіляти на кожен день, і дивлюся на неї. Передумую. Облишаю спроби щось записати. Мати однокамерницю, напевно, добре. Говорити до живої людини простіше. Я треную свій голос, розтягую губи, промовляючи знайомі слова, що видаються моему роту незнайомими. Тренуюся цілий день.

Здивована, що пам'ятаю, як говорити.

Я скручую свій маленький записник у м'ячика і жбурляю його в стіну. Сиджу на цих ледь прикритих тканиною пружинах, де змушена спати. Чекаю. Кидаю м'ячика туди-сюди й чекаю. Чекаю надто довго й засинаю.

Я розплюшую очі й бачу перед собою пару очей, пару вуст, пару вух і пару брів.

Я придушую крик, порух негайно тікати, жах паралізує мої кінцівки.

— Ти хло-о-о-о...

— А ти дівчинка, — він піднімає одну брову. Відсувається від мого обличчя. Вишкірюється, не усміхаючись; мій погляд, сповнений безнадії й жаху, лине до дверей, які я намагалася відчинити вже стільки разів, що втратила й лік. Вони кинули до мене хлопця. Хлопця.

Господи.

Вони намагаються мене вбити.

Вони роблять це навмисно.

Щоб катувати мене, щоб знущатися з мене, щоб не давати мені спати ночами. Його оголені до ліктя руки повністю вкриті татуваннями. На брові бракує кільця. Напевно, вони забрали. Темно-сині очі, темно-каштанове волосся, крута лінія щелепи,

струнке, треноване тіло. ~~Привабливий~~. Небезпечний. Страшний. Він мене лякає.

Він регоче, а я зістрибую з ліжка й забиваюся в куток. Він роздивляється мізерну подушку на вільному ліжку, що цього ранку з'явилося в камері. Матрац і заяложена ковдра сягають хіба половини його тіла. Він кидає оком на моє ліжко. Потім на своє.

Однією рукою зсуває їх разом. Ногою попихає два металеві каркаси на свою половину кімнати. Простягається на двох матрацах, підкладає мою подушку собі під спину. Я починаю тремтіти.

Закушую губу й відповзаю в темний куток.

Він украв моє ліжко, мою ковдру й мою подушку.

У мене залишилася тільки підлога.

Тепер я матиму лише підлогу.

Я ніколи не зможу забрати свої речі назад, бо надто налякана, просто паралізована страхом, у мене параноя.

— Тож, що з тобою сталося? Ти очманіла? Тому ти тут?

~~Я не божевільна.~~

Він підводиться, щоб роздивитися моє обличчя. Знову регоче.

— Я не збираюся тебе кривдити.

~~Я хочу йому вірити.~~ Я не вірю йому.

— Як тебе звати? — питає він.

~~Тебе це не стосується.~~ Як звати тебе?

Я чую, як він роздратовано зітхає. Чую, як він крутиться на цьому ліжку, половина з якого колись була моєю. Я не сплю цілу ніч. Мої коліна підтягнуті до підборіддя, руки міцно охоплюють моє нікчемне тіло, а моє довге каштанове волосся — єдина перепона між нами.

Я не спатиму.

Я не можу спати.

Я не можу знову чути ці крики.

ДВА

Пахне ранковим дощем.

У кімнаті важкий дух мокрому каменю й розритого ґрунту; повітря сире й наповнене запахами землі. Я глибоко вдихаю